

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

คำสอนของยาย

นางสาวปทุมรัตน์ กันไพบระ

หอผู้ป่วยพิเศษ 81 งานการพยาบาลผู้ป่วยใน ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

วันที่ท้องฟ้าหม่นเวียนเปลี่ยนสีและฤดูกาลเปลี่ยนผัน พระอาทิตย์ที่ขึ้นและตกในทุกวัน สิ่งต่างๆรอบตัวค่อยๆ เปลี่ยนผันไปตามกาลเวลา รวมถึงตัวฉันที่ต้องเติบโตในทุกๆวัน การเติบโตในช่วงวัยเด็ก มันช่างมีความสุขและผ่านไปเร็วจริงๆ จะว่าไปแล้วการเติบโตของฉัน มันคือ โลกใบใหม่ที่รอให้ฉันได้เข้าไปสัมผัสและค้นหาอย่างน่าตื่นเต้น นั่น...การเดินทางของฉันได้เริ่มขึ้นแล้ว

ณ โรงเรียนมัธยมศึกษาเล็กๆ แห่งหนึ่งในต่างจังหวัด ในวันที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ต้องเลือกมหาวิทยาลัยและคณะที่ตนเองอยากเรียนที่สุด และฉันก็เป็นหนึ่งในนั้นที่สามารถสอบเข้าคณะและมหาวิทยาลัยที่ตัวเองตั้งใจไว้ได้ คำถามต่อมาเมื่อรู้ว่าตัวเองสอบติดคือที่ตั้งมหาวิทยาลัยนั้นอยู่ห่างจากบ้านของตัวเองมากจะเรียกว่าอยู่ข้ามกันหลายจังหวัด ก็ว่าได้ ครอบครัวของฉันบอกกับฉันว่า “ไปเถอะไปเรียนตั้งใจเรียนจะได้มีงานดีๆ ในอนาคตจะได้สบายและไม่ลำบาก” คำพูดเหล่านี้เป็นแรงผลักดันทำให้ฉันต้องมาเรียนที่มหาวิทยาลัยนี้ให้ได้ “มหาวิทยาลัยมหิดล”

ในช่วงเทอมแรกๆ มีแอบนอนร้องไห้บ้าง ความเหงาและความคิดถึงเข้ามาแทนที่ความรู้สึกทั้งหมด ทั้งมวล แต่นั่นเป็นเพียงความรู้สึกที่เกิดขึ้นชั่วขณะ สดหายและแล้ว ฉันก็ทำสำเร็จ ฉันสามารถเรียนจบพร้อมเพื่อนๆ รุ่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าระหว่างทาง จะทุลักทุเลไปบ้าง แต่ฉันก็พยายามสุดความสามารถเท่าที่ฉันจะทำได้ในตอนนั้น ในวันที่ฉันสำเร็จการศึกษา ไปปริญญาที่ได้รับ เปรียบเสมือนใบเบิกทางให้ก้าวเข้าสู่การทำงาน ขอขอบคุณครอบครัวโดยเฉพาะบุคลากร และยาย อันเป็นที่รัก คอยให้กำลังใจๆ เสมอมา

ในชีวิตการทำงานของเด็กจบใหม่ไฟแรง มีความรู้เต็มเปี่ยม แต่สิ่งที่ยังขาดอยู่ก็คือเรื่องของประสบการณ์ในการทำงาน สิ่งเหล่านี้ฉันเชื่อว่า ทุกคนสามารถสร้างได้ แต่จำเป็นต้องอาศัยเวลาในการทำงาน การพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหาต่างๆจะค่อยสั่งสมให้เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ที่กล้าแกร่งในอนาคต

“ให้ดูแลผู้ป่วยเหมือนที่เราดูแลคนในครอบครัวนะ” นี่คือนิยามที่ยายบอกไว้ ในวันแรกที่ได้ดูแลผู้ป่วยเราอยากให้เขาปฏิบัติต่อเราเช่นไร เราก็ควรปฏิบัติต่อเขาเช่นนั้น ฉันใช้คำสอนที่ยายบอกมาประยุกต์ใช้กับงานโดยตลอด แต่ทว่าในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา การระบาดของเชื้อไวรัสโควิดยังไม่คลี่คลาย สดหายคนที่กลายเป็นผู้ป่วยโควิดคือยาย แม่และน้องของตัวเอง ความรู้สึกอยากเข้าไปดูแล อยากกลับบ้าน ในวันที่ตนในครอบครัวเกิดการเจ็บป่วย ด้วยระยะทางที่ไกลกันและภาระงานที่ไม่สามารถทำเช่นนั้น การโทรศัพท์สอบถามอาการทุกคนเป็นระยะๆ คือสิ่งที่ฉันทำได้ที่ดีที่สุด

มีคำถามเกิดขึ้นมากมาย “ทำไมพยาบาลหรือนุคลากรทางการแพทย์คนอื่นๆถึงดูแลผู้ป่วยได้แต่ดูแลคนในครอบครัวของตัวเองไม่ได้” ฉันพยายามคิดวนซ้ำๆ เพื่อจะหาคำตอบของคำถามนี้ให้ได้ และโทษตัวเองที่ไม่สามารถทำหน้าที่ลูก หลานและพี่สาวให้คนในครอบครัวได้ ในวันที่อาการทุกคนดีขึ้นมากจนเกือบจะหายเป็นปกติทั้ง ฉันยังคงทำหน้าที่ในการสอบถามอาการทุกคนที่บ้านเหมือนเดิม วันนี้ทุกคนพูดบ่นเสียงหัวเราะ เสียงแจ่มใส แต่ในใจลึกๆ ยังรู้สึกผิดที่ไม่สามารถแม้แต่กลับไปเยี่ยมได้ ทันใดนั้นเสียงปลายสายของยายที่ดังเข้ามาในโทรศัพท์ก็พูดขึ้นว่า

“หนูไม่ต้องคิดมากนะ ยาย แม่และน้องยังแข็งแรงไม่ต้องเป็นห่วง ให้หนูทำหน้าที่ของหนูให้ดีที่สุด ช่วยเหลือคนป่วยคนเจ็บยังมีอีกหลายคนที่เขาอยากรักษาโรคให้หายและกลับไปเจอครอบครัว เจอคนที่เขารักนะ”

ฉันเข้าใจความหมายที่ยายพยายามบอกฉัน ฉันจึงพยายามสู้กับความรู้สึกของตัวเองและให้การดูแลผู้ป่วยอย่างดีที่สุด เป็นธรรมดาที่ในชีวิตคนเราย่อมต้องเผชิญช่วงเวลาที่ยากลำบาก ลำบากกาย และยากในการตัดสินใจ บางครั้งอาจท้อแท้สิ้นหวัง การมองหากำลังใจเล็กๆ จากคนรอบข้าง เพราะกำลังใจแต่ละคนล้วนมีคุณค่าต่อ เหมือนเป็นเหมือนหล่อเลี้ยงที่ช่วยให้คนขับเคลื่อนไปข้างหน้าได้